

1. California /San Francisco – Orange County

TISZACSEGÉTŐL SAN FRANCISCOIG I.

Europa, Ázsia, Afrika, Közel-Kelet után eljött az ideje, hogy nekivágjak a nagy utazásnak. Diákkorom legnagyobb álma valósulhatott meg hetvennyolcadik évemben. Az indítást az adta meg, hogy gimnazistaként öt évig tanulhattam – latin mellett - az angol nyelvet. Kedvenc tantárgyam lett már csak azért is, mert angolul levelezhettem egy New Yorki kislánnyal, Clara-val. Ekkor határoztam el, hogy mielőtt elbúcsúznék e földi élettől, el kell jutnom a korlátlan lehetőségek hazájába: AMERIKÁBA!

Az én korlátozott anyagi lehetőségeim között azonban ez valóban csak álomnak tűnt. Az életem során többször tapasztaltam azonban, hogy egyes álmaim valóra váltak. Most is ez történt!

Kedves – váratlan – meghívást kaptam Californiaból Sylvia Larsontól, aki annak a Kathleen-nek a leánya, aki már évek óta hűséges útitársként rendszeresen elkísért világkörüli útjaimra.

Sylviát személyesen akkor ismerhettem meg, amikor magyarországi látogatására magával hozta három aranyos gyermekét. Örömmre szolgált, hogy megismertettem velük Tiszacsegét az én nyári rezidenciámat és környékét, de bemutathattam Észak-Magyarország legszebb tájait is.

Rendkívüli izgalmakat váltott ki belőlem ez a nagy meglepetésként ért meghívás. Azonnal elkezdtem a felkészülést.

Szerencsére az internet adta lehetőség megkönnyítette a helyzetemet, hiszen minden olyan információhoz könnyűszerrel hozzá tudtam jutni, amit szükségesnek tartottam.

Kinyomtattam azoknak a városoknak és településeknek a térképeit, programjait, menetrendjeit amelyeket szándékom volt meglátogatni.

Szerfölött nagy segítséget jelentett, hogy elektronikus úton biztosították számomra a repülő jegyeket.

Legnagyobb sikeremnek azt tekintetem, hogy a vízumkényszer megszűnése kapcsán önállóan egyedül intéztem interneten a belépési engedélyt: ESTA –t, s mindössze tíz perc alatt megjött az engedély, beléphetek Amerika földjére.

Ezek után bátran megrendeltem a reptéri kis buszt, amelyik háztól-házig, vagyis a lakásomtól a Ferihegyi repülőtér 2/A termináljáig, majd visszautazáskor haza szállít.

A meghívásom két hétre szólt. November 24-től december 10 – ig. Ennek a dátumnak különös jelentősége volt. Egyrészt november 26-án ünnepeltem a hetvennyolcadik születésnapomat, ugyanezen a napon ünneplik Amerikában a hálaadás napját –Thanksgiving Day - és ebben az időszakban már elkészülnek a karácsonyi dísz kivilágításokkal, dekorációkkal, aminek itt nagy hagyományai vannak.

A 206 sorszámú airbusz pontosan – az előre jelzett időben – 02. 20 órakor megállt a kapum előtt. Teljesen felkészülten, a bőröndökkel vártam a lépcsőház előtt. Így biztosítottnak láttam, hogy időben megérkezünk Ferihegyre. Menetközben még egy utast fel kellett vennünk Tapolcán, aki Dél-Amerikába utazott. A harmadik utasunk Frankfurtba készült.

Egyetlen dolog izgatott mind hármunkat, amikor az autópálya olyan szakaszára értünk, ahol sűrűsödni kezdett a köd. Előző napokban ugyanis több repülőjáratot kellett törölni a köd miatt. Budapesthez közeledve azonban megnyugodtak a kedélyek, kitisztult a levegő. Meg is érkeztünk az előírt időben öt órakor.

A két bőröndömet feladtam, a válltászkámat magammal vittem a gépre.

Nagyon szigorú ellenőrzés után jutottam fel a MA 0660 sz. BOEING 737 – re. Még a cipőimet is le kellett vennem, hogy átvizsgálhassák.

Szokás szerint a folyosó mellé kértem az ülőhelyemet. Meg is kaptam a 18/C – t.

Menetrend szerint hét óra után tíz perccel megmozdult a gépünk, s eleredt az eső. Ennek csak örülni lehetett, mert így biztosítva láttam az amsterdami csatlakozást, amihez kevés idő állt rendelkezésre.

Percek alatt a felhők fölé értünk, s 11 582 m. magasságban, - 59 C. fok külső hőmérsékletben, 950 km/ó. sebességgel haladva a kék ég alatt, megkezdték a reggeli kávé és üdítők kiszolgálását a 120 utasnak a csinos magyar stewardessek. Pontosan érkeztünk Amsterdam Schiphol 2. Termináljára.

Lenyűgöző látvány volt már a magasból a hatalmas kiterjedésű légi kikötő, ahol megszámlál-hatatlan KLM felségjelzésű repülő sorakozott.

Itt már csak a kézi táskámat vittem magammal abban a reményben, hogy a bőröndjeimet is át tudják szállítani e rövid idő alatt is az Amerikába tartó gépre.

Percekig tartott az a több kilométeres út, amelyet villanyhajtású járművel tettem meg a követ-kező beszállási helyig. Nagyon kedves, vidám tekintetű, sötét barna bőrű, fiatal hölgy volt a sofőröm. Meg is kapta tőlem az ilyenkor szokásos baksist.

Itt aztán még szigorúbb ellenőrzés alá vonták az Amerikába tartó utasokat.

Meglepődtem, amikor megpillantottam a hatalmas, emeletes A-320 típusú gépmadarat. Ilyet még soha nem láttam.

Ettől már csak az okozott még nagyobb, kellemes meglepetést, amikor elfoglaltam a 37/C. ülőhelyemet, s kiderült, hogy a szomszéd ülésen Kathleen lesz az útitársam Los Angelesig.

A KL 601 sz. járat menetrend szerint tíz óra huszonötökor pontosan elindult a kifutó pályára, hogy felemelkedve a felhők fölé, a tengeren túlra, egy másik földrészre röptse ötszáz utasát.

Nem csak a gép mérete, a szokatlanul nagy létszámú kiszolgáló személyzet, de az ellátás is olyan volt, amire még nem volt példa.

A tizenegy órás út tartama alatt többször kiszolgáltak meleg- és hideg ételeket, üdítőket, kávét és szeszt. Ami leginkább szokatlan volt, hogy még a tömény szeszből is lehetett repetázni ahányszor kívánta az utas. Én megmaradtam a whiskynél, sört csak kísérőnek kértem. Így aztán jobban telt-múlt az idő, felszabadultan, jókedvűen.

A legszokatlanabbnak az tűnt fel, hogy hiába haladunk az időben órákkal előbbre, nem sötéte-dik. Ez pedig adódott abból a kilenc órás különbségből, ami Amsterdam és Los Angeles között eltérés.

Így történhetett, hogy tizenkét óra huszonöt perckor – még aznap!- földet értünk szerencsésen

Los Angeles nemzetközi repülőterén.

Megérkezett rendben valamennyi bőröndünk! Köszönet ezért az amsterdami kiszolgáló sze-mélyzetnek.

Végtelen nagy örömmel és vidáman integettünk a kijáratnál reánk várakozó Sylvikének, aki láthatóan megkönnyebbült kedvesen várt vendégei láttán.

Még Debora, a szomszéd asszonya is elkísérte őt, aki segített a csomagok elhelyezésében a hatalmas, elegáns személygépkocsiban.

Nyolcvan perc alatt meg is érkeztünk Dove Canyonba a Beaconsfield streetre.

VENDÉGLÁTÓIM

[Az teljes utikönyv itt tölthető le! pdf formában.](#)

[\(A fájl megnyitásához Adobe Reader szükséges amit itt tölthet le!\)](#)